

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΗΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Α'. ΣΜΥΡΝΗ 29 Ὀκτωβρίου 1911 ΔΡΙΘ. 30

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνῃ	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7

Ἐκαστον τεύχος μεταλ. 2

«Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τρεῖς εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα αὐτῶν καὶ ἐπερωτῶντα αὐτοῦς». (Λουκ. β', 46).

«Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαιτολογήσητε, ὡσπερ οἱ ἔθνη· δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται· μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς· οἶδε γὰρ ὁ πατήρ ἡμῶν, ὃν χρεῖαν ἔχετε πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν». (Ματθ. 5' 7, 8).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 26 φυλλαδίου καὶ τέλος).

Ἀνατείνας τὸν νοῦν πρὸς προσευχὴν ὁ πιστὸς καὶ αἰσθανόμενος πρῶ-
τιστα πάντων τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἐν
τῇ ἐνδομύχῳ ἀνασκοπήσει τοῦ με-
γαλείου τοῦ Θεοῦ, ἐν φόβῳ καὶ εὐ-
λαβείᾳ κλίνη πᾶν γόνυ πρὸ τῆς θείας
Μεγαλειότητος (*ἁγιασθήτω τὸ ὄ-
νομά Σου*), στρέφων δ' εἰς τὸν ὕλον
τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν πρὸς ὅ,τι ὑ-
πὲρ πᾶν ἄλλο δέον γὰρ πληροῖ τὴν
καρδίαν αὐτοῦ, καὶ γ' ἀποτελεῖ τὸ
διαρκές, τὸ κύριον μέλημα, καὶ τὸν
διακαῆ πόθον αὐτοῦ, καὶ τούτου τὴν
ἐπιδαψίλευσιν συντόμως παρὰ τοῦ
Θεοῦ αἰτησάμενος (*ἐλθέτω ἡ βασι-
λεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά
Σου ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς*) ὀφείλει κατὰ τὸν περαιτέρω
τοῦ Κυρίου λόγον, ὅπως μετὰ υἱ-
κοῦ θάρρους καὶ παιδικῆς, ὡς εἴ-
πεῖν, ἀφελείας ἐξαιτήσεται καὶ τὰ
ἀπαραιτήτως πρὸς συντήρησιν τοῦ
σώματος ἀγαθαῖα. Τὴν ἔλευσιν τῆς
βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πραγ-
μάτων τῶν θελήματος αὐτοῦ καὶ
ἐπὶ τῆς γῆς, ὃν τρόπον ἐπιτεῖ εἶλαι
τοῦτο ἐν οὐρανοῖς, ἐξαιτούμενος ὁ
πιστὸς, καὶ αἰσθανόμενος καὶ γνώ-
σκων, ὅτι εἰς τοῦτο συντελεῖ καὶ ὀ-
φείλει γὰρ συντελεῖ καὶ οὗτος τὸ ἐπ'

αὐτῷ, ἀναγκαίως ἔχει, ὅπως ἐπιμη-
σθῆ καὶ τοῦ ὄρου, οὗ οὐκ ἄνευ πρὸς
τὴν καὶ ὑπ' αὐτοῦ τούτου κατόρ-
θωσιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ; ὅ-
πως ἐπιμησθῆ δηλ. τῆς σωματικῆς
ὕγιαι καὶ ζωῆς, χορηγούσης τῶν
πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ὑλικῶν μέ-
σων. Πόσον δ' ὁμως διδακτικὸς εἶ-
νε καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς αἰτήσεως ταύ-
της, περιοριζομένης εἰς τὰ ἀπλύ-
τως ἀναγκαῖα, διὰ τῆς αἰτήσεως αὐ-
τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ διατρανούσης
τὴν ἐπ' αὐτὸν ἐν πᾶσι πεποίθησιν,
διὰ δὲ τοῦ *ἡμῶν* περιλαμβανούσης
πάντα τὰ μέλη τῆς ἐν Χριστῷ κοι-
νωνίας τῶν πιστῶν, ἵνα μὴ κατὰ
τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου (Β' Κορ.
Η' 13) *ἄλλοις ἄνευσι, ὑμῖν δὲ θλί-
ψις, ἀλλ' ἐξ ἰσότητος*.

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα
*ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς
ὀφειλέταις ἡμῶν*. Ὁ πόθος καὶ ἡ
εὐχὴ πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ θελήμα-
τος τοῦ Θεοῦ (*γενηθήτω τὸ θέλη-
μά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς*) προϋποθέτει ἀναγκαίως σύν-
τονον καὶ παρὰ τῷ τὴν εὐχὴν ταύ-
την ποιουμένῳ πιστῷ προσπάθειαν
καὶ σπουδὴν πρὸς κατόρθωσιν καὶ
ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ θείου θελή-

ματος, καὶ σύμπραξιν οὕτω τὸ ἐπ' αὐτῷ εἰς τὴν γενικὴν ἐφαρμογὴν τοῦ θελήματος τούτου. Πιρὰ πᾶσαν δ' ὅμως τὴν προσπάθειαν ταύτην καὶ τὴν σπουδὴν ὁ συνειδὼς ἑαυτῷ πιστὸς, καὶ μὴ τυφλούμενος ἐν τῇ ἀνασκοπήσει καὶ ἐκτιμῆσει τῆς ἰδίας θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως, αἰσθάνεται ἑαυτὸν οὐ μόνον πολλοῦ ἀποδέοντα τῆς τελειότητος, πρὸς ἣν δέον ἀνευδότης νὰ κατατείνῃ (ε'. 48), ἀλλὰ καὶ πολλαχῶς κατὰ διάνοιαν, λόγῳ καὶ ἔργῳ σφαλόμενον καὶ πλημελοῦντα ἔναντι τοῦ Θεοῦ, πολλαχῶς προσκρούοντα πρὸς τὸ ἅγιον αὐτοῦ θελημα, καὶ ἥμισυ πολλάκις ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀμέτρου πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἡ συναίσθησις τῆς ἰδίας εἰλικρινοῦς προαιρέσεως καὶ προσπαθείας πρὸς τὴν τοῦ θείου θελήματος ἐπιτέλειαν, καὶ ἡ ἐπὶ τὴν πατρικὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητα, — ἐν ἔξαιρέτῳ τινὶ τρόπῳ ἐν τῷ ἀπολυτρωτικῷ ἔργῳ τοῦ Χριστοῦ ἐκδηλωθεῖσαν, — πεποίθησις τοῦ πιστοῦ δὲν ἀποθαυρύνει αὐτὸν, συναισθανόμενον τὰ ὀφειλημάτων (ὀφειλῶν) πρὸς τὸν Θεὸν θεοῖν ἐπέχοντα ἁμαρτήματα αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐν ἐργηγόρσει διατελοῦσα ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις, καὶ ἡ ὑπὸ τῆς ζωηρᾶς νήκῃς πρὸς τὸν Οὐράνιον πατέρα εὐπαθῶς ἔχουσα καρδία τοῦ πιστοῦ, δὲν δύναται ἢ νὰ φέρῃ βαρέως τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον παραπίκρασιν αὐτοῦ, τοσοῦτ' ἂν μάλλον, ὅσῳ οὐχὶ τελείως

ὀμαλαὶ σχέσεις πρὸς αὐτὸν ἀναγκαίως δυσχεραίνουσι τὴν ἀπρόσκοπτον θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἐπίδοσιν καὶ προαγωγὴν τοῦ πιστοῦ. Τούτου ἕνεκα οὗτος πρὸς τῇ καθ' ἡμέραν ἔξαιτήσει τοῦ ἐπιουσίου, καθῆκον ἔχει νὰ δέηται τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, ὅπως δεικνύηται ἐπιεικῆς καὶ συγκαταβατικὸς πρὸς αὐτὸν ἁμαρτάνοντα, καὶ ἐξέλειφῃ ἐκίστοτε καὶ ἀποσβεννύῃ τὰς πρὸς αὐτὸν ὀφειλάς αὐτοῦ οὕτως ἀεὶ ἀποκαθιστὰς τὴν πλήρη καὶ τελείαν εἰρήνην καὶ ἁρμονίαν, καὶ τὴν ἀκεραίαν εὐμενῆ αὐτοῦ πρὸς τὸν διὰ τῆς προσευχῆς ἀποτεινόμενον πρὸς αὐτὸν πιστὸν διΐθουσιν. Ὅμως ἀπαραίτητος, ὅπως μετὰ τῆς τοιαύτης δεήσεως ἀναφέρεται πρὸς τὸν Θεὸν ὁ πιστὸς εἶνε, ὅπως καὶ αὐτὸς οὗτος δεικνύῃ πρὸς τὸν πλησίον ἀνάλογον συμπαθῆ καὶ ἐπιεικῆ διάθεσιν, ὁποῖαν ἔξαιτεῖται οὗτος παρὰ τοῦ Θεοῦ δι' ἑαυτὸν. Οὐχὶ ὅπως οὕτω τρόπον τινὰ δικαιωματικῶς ἀπαιτῆ καὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐπιείκειαν, — ἅτε τοῦ Θεοῦ οὐδαμῶς ἔξαναγκαζόμενου, οὐδὲ κανονίζοντος τὰ αὐτοῦ κατὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων βουλήν καὶ κρίσιν, — ὡς ἀπαραίτητον ἀνταπόδομα τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀφέσεως τῶν τοῦ πλησίον πρὸς αὐτὸν ὀφειλημάτων, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον, ὅπως τολμᾷ νὰ ποιῆται τοιαύτην τινὰ πρὸς τὸν Θεὸν δεήσιν, καὶ ἅμα ἐλπίζει ὅτι θὰ εἰσακουσθῆ παρ' αὐτοῦ.

Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ

τοῦ πονηροῦ. Ἐν τῇ κατὰ Θεὸν σταδιοδρομίᾳ αὐτοῦ ἀπαραιτήτως ὁ πιστὸς χρήσει οὐ μόνον διαρκοῦς μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰρήνης, ἀποκαθισταμένης ἐκάστοτε διὰ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ (*ἄφες ἡμῖν τὰ σφαιλήματα ἡμῶν*), ἀλλὰ καὶ διαρκοῦς μὲν τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἠθικῆς ἐγρηγόρσεως καὶ νηφαλιότητος (Ματθ. κζ', 41), διαρκοῦς δὲ τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀρωγῆς καὶ προστασίας κατὰ τοῦ εὐπερισταίου τῆς ἁμαρτίας. Τὴν συνειδησιν τῆς ἀνάγκης ταύτης ἐκφράζει καὶ διεγείρει παρὰ τῷ Χριστιανῷ ἡ περαιτέρω αὐτῆ αἵτησις τῆς Κυριακῆς προσευχῆς. Διὰ ταύτης ἐκδηλοῖ οὗτος τὴν συναίσθησιν τῆς ἰδίας ἀδυναμίας πρὸς καταγώνισιν τῶν παντοίων καὶ πάντοθεν παρεχομένων αὐτῷ ἀφορμῶν πρὸς πῶσιν καὶ ἁμαρτίαν, ὡς φαίνεται οὕτω προσηκόντως ἐκτιμῶν, καὶ ἐν υἱικῇ πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα παραρησίᾳ καὶ πεποιθήσει ἐξαιτεῖται τὴν πανσθενῆ συναρωγὴν αὐτοῦ. Ἐξαιτεῖται δὲ τὴν συναρωγὴν ταύτην, εἴτε πρὸς ἀποτροπὴν καὶ ἀποσόβησιν τοῦ πειρασμοῦ (*μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν*), εἴτε τουλάχιστον πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων τῆς ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἥττης, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς σωτηρίας, ἣν διὰ τῶν παντοίων μεθοδιῶν καὶ μηχανημάτων αὐτοῦ πειρᾶται νὰ ἀποστερήσῃ τὸν πιστὸν ὁ τῆς σωτηρίας ταύτης τῶν ἀνθρώπων ἄσπονδος ἐχθρὸς καὶ πολέμιος διάβολος (*ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ*).

Παρὰ τὸν ἀληθῶς ἠθικὸν ἡρωισμόν, ὃν ἄλλως ὁ Κύριος συνίστησι καὶ ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ πιστοῦ, ἱκανόν, ὡς εἰκόσ, πρὸς τοῦτον αὐτὸν λογιζόμενος, πλήρη γῶσιν τῶν ὀριῶν τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεως ἔχων (Ἐβρ. Δ', 15), ὁξέως δ' ἅμα τῷ θεῷ αὐτοῦ ὀμματι διαβλέπων τὰς ἀοράτους ἐπιβουλὰς τῶν ἀποστατηρασῶν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πονηρῶν ἀρχῶν (Α'. Πέτρο. Ε', 8),— ὅσῳ ἦττον αἰσθητῶν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διὸ δὴ καὶ ἦττον πιστευτῶν, τοσοῦτω μᾶλλον φοβερῶν καὶ ἐπικινδύνων, — θεωρεῖ ἀναγκαῖον, ὅπως εἰς τὰς προτέρας πρὸς τὸν Θεὸν δεήσεις τοῦ πιστοῦ ἐπισυνάψῃ ἐν τέλει καὶ τὴν θερμὴν ταίτην αἵτησιν αὐτοῦ, ἐκφράζουσαν πλήρη ὑπὸ τοῦ πιστοῦ ἐπίγνωσιν τῶν κατ' αὐτόν, πλήρη ἐκτίμησιν τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ἀξίας τοῦ δι' ὃ ἀγωνίζεται ἐπάθλου τῆς σωτηρίας, ἐπὶ πᾶσι δ' ὅμως καὶ ἀπόλυτον πεποίθησιν ἐπὶ τὴν πατρικὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, κατισχύοντος πάσης ἀντιξοῦς δυνάμεως.

Διὰ τῆς τελευταίας αἵτησεως (*μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ*) περατοῦται τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου αὐτοῦ ὑπαγορευθὲν πρότυπον τοῦτο προσευχῆς τοῦ πιστοῦ.

Εὐδὴλου ὄντος—καὶ ἐκ τοῦ *Οὕτως οὖν προσεύχεσθε* (τίχ. 9), καὶ ἐκ τῶν ἄλλων τοῦ Κυρίου παρακελεύσεων πρὸς προσευχὴν—ὅτι ὁ Χριστιανὸς δύναται καὶ ἄλλως νὰ

προσεύχεται πρὸς τὸν Θεόν, καὶ δι' οἰκείων λέξεων καὶ φράσεων νὰ ἐκχέῃ καὶ ἐκδηλοῖ τὰ πληροῦντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ αἰσθήματα τοῦ φόβου καὶ τῆς υἱικῆς πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεως, ἕξ ἴσου φανερόν, ὅτι τότε πῶς τῆς προσευχῆς—καθ' ὅσον μάλιστα ἢ ἀπαραίτητος καθ' αὐτὴν συγκέντρωσις τοῦ νοῦ ἀδύνατον νὰ παρατείνηται ἐπὶ μακρὸν λίαν χρόνον—καὶ ἰδίᾳ τὸ ποιόν, τὸ περιεχόμενον τ. ἔ. τῆς προσευχῆς, δέον νὰ κρινόσεται κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου αὐτοῦ παρασχεθέντα τύπον.

“Οὐ Σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Ἡ ἐν τῇ Κυριακῇ προσευχῇ ἀμέσως ἐπομένη αὕτη δοξολογία τοῦ Θεοῦ θεωρεῖται ὡς μὴ συναφὲς αὐτῆς στοιχείον, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ στόματος τῆς πρώτης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀρροδίως ἐπι-

συναφθεῖσα αὐτῇ ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελιστοῦ.

Ὁ τὴν Κυριακὴν προσευχὴν προσευχόμενος πιστὸς, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ αἰτήσεις καὶ εὐχὰς,—εἰς τὴν ἔλευσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καθ' ἕξοχὴν ἀναφερομένης,—ποιούμενος ἐκφράζει διὰ τῆς δοξολογίας ταύτης τὴν πεποίθησιν περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς εἰσακούσεως τῆς προσευχῆς αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἢ βασιλεία, ἢ ἐξαιτεῖται, ἀνήκει τῷ Θεῷ, διατιθέντι αὐτὴν, ὡς εἰκὸς, ἐλευθέρως, αὐτῷ δ' ἅμα ἀνήκει καὶ ἡ δύναμις, ἢ πρὸς κατορθωσιν τοῦ πράγματος ἀναγκαῖα, ὡς καὶ καθόλου ἢ ἄπειρος μεγαλειότης (δόξα), ἢ τῇ θεῖα φύσει αὐτοῦ προσιδιάζουσα.

Διὰ τοῦ ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς *Ἀμήν* κυροῦται καὶ ἐπιβεβαιοῦται τὸ λεχθέν.

Π. ΚΟΜΝΗΝΟΣ

καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς

ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΚΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΒΟΥΓΚΕ

Εἰμποροῦμεν ἄρα γε νὰ ἐξηγήσωμεν μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ;

Μερικοὶ εὐρέθησαν πολὺ πρόθυμοι καὶ εἶπαν ἀμέσως ὅτι δὲν ὑπάρχει ψυχὴ. Ὅταν ἡ ἀνατομία χωρίσῃ τὸ κύτταρον καὶ τὸ θέσῃ ὑ-

πὸ τὸ μικροσκόπιον, ὅταν ἡ φυσικὴ ἐρμηνεύσῃ τὰς μηχανικὰς ἐνεργείας τῆς ζωῆς καὶ ἡ χημεία λύσῃ τὰ ζήτῃματα τῆς μετουσιώσεως, τότε διατί ὄχι; τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς ἐλύθη καὶ ἡ ἰδέα τῆς ψυχῆς θὰ ἦνε παλαιὰ καὶ περιττὴ.

Καὶ ὁμως ἡ ἐπίδειξις αὐτῆ τοῦ

νεωτερισμοῦ εἶνε πολὺ κοῦφος καὶ ἀμελέτητος. Κανένα ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ προβλήματα τῆς ζωῆς οἱ ἐπιστήμονες μέχρι σήμερον δὲν ἔλυσαν. Ὅπως ἦσαν πρὸ χιλίων ἐτῶν, εἶνε τὰ ἴδια καὶ σήμερον. Κατὰ τὰ χρόνια αὐτὰ περιέγραψαν καὶ ὥρισαν μὲ ποίους φυσικοὺς νόμους γίνονται τὰ διάφορα φαινόμενα τῆς θρέψεως, τῶν αἰσθήσεων καὶ ἄλλων. Ἄλλὰ δὲν ἐξηγήσαν τὴν ζωὴν.

Τοῦναντίον μάλιστα. Σήμερον ἀπεδείχθη ὅτι ὅλα τὰ προβλήματα καὶ φαινόμενα τῆς ζωῆς ποῦ βλέπομεν εἰς ἓνα τέλειον ὄργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, βλέπομεν τὰ ἴδια καὶ εἰς ἓνα ἀπλούστατον μονοκύτταρον ὄργανισμὸν, ποῦ οὔτε κἂν φαίνεται χωρὶς μικροσκοπίον. Θὰ φέρω δύο παραδείγματα, τὸ ἓνα ἀπὸ ἀπόψεως χημικῆς καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ ἀπόψεως μηχανικῆς δυνάμεως. Καὶ τὰ δύο θὰ παρουσιάσουν φαινόμενα τῆς ζωῆς ἀνεξήγητα, ἐκτὸς ἂν παραδεχθῶμεν ψυχὴν.

Πρῶτον. Ὁ Τσιαγκόβσκη εὔρε μίαν ἀμοιβάδα τὴν Βαμπυρίλλα ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα κοκκινωπὸν κύτταρον καὶ δὲν φαίνεται στὴν σταγόνα τοῦ νεροῦ παρὰ μὲ τὸ μικροσκοπίον. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀόρατον τὸ μονοκύτταρον πλάσμα, ξεύρετε τί ἔχει; Ἔχει ψυχὴν. Ἴδου διατί. Τρέφεται ἀπὸ ἓνα εἶδος φύκου ποῦ λέγεται σπιρογόυρα καὶ κυλίνεται μέσα στὸ νερὸ μὲ κἂτι ἐξοχάς, ποῦ ἔχει σὺν ψευτοπόδια, διὰ νὰ εὔρη αὐτὸ τὸ φύκος. Ἄμα τὸ εὔρη κολλᾷ

εἰς ἓνα τοῦ κύτταρον, τὸ ἀπορροφᾷ καὶ προχωρεῖ εἰς ἄλλο. Ἄν θέλετε ἀπομακρύνετε αὐτὸ τὸ φύκος καὶ ἡ Βαμπυρέλλα θὰ μείνη νηστική. Παρουσιάσατε ἄλλα φύκια. Ἐκεῖνη ἐπιμένει μέχρι θανάτου. Ἐρωτῶ λοιπόν. Ποία χημικὴ δύναμις ἐκλέγει τὴν τροφήν τῆς Βαμπυρέλλας; Ποῖος ἄλλος παρὰ ἡ συνείδησίς της, ἡ ψυχὴ της;

Δεύτερον. Ἰπάρχει ἓνα ἄλλο μονοκύτταρον πλάσμα ἡ Ἀρσέλλα ποῦ περιβάλλεται ἀπὸ ἓνα κέλυφος κυρτὸν ἐπάνω καὶ βαθουλὸν κάτω. Εἶνε καὶ αὐτὴ ἀόρατος, ζῆ καὶ αὐτὴ μέσα στὸ νερὸ. Πάρετε τώρα μίαν σταγόνα νεροῦ ποῦ ἔχει ἀρσέλλας καὶ θέσατέ τὴν κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκοπίον! Παρατηρήσατε! Θὰ τύχη καμμία ἀρσέλλα νὰ πέσῃ ἀνάποδα ἐπάνω στὴν ῥάχην της; Τότε βλέπετε μέσα στὸ πρωτόπλασμα τῆς ἀρσέλλας μία φυσαλίδα ποῦ ἐλαφρύνει τὴν κυρτὴ πλευρὰ της διὰ νὰ γίνῃ ἐλαφροτέρα καὶ νὰ τὴν ἀναποδογυρίσῃ. Ἐρωτῶ λοιπόν. Ποῖος φυσικὸς νόμος ὀδηγεῖ τὴν ἀρσέλλα νὰ ἀναπτύξῃ φυσαλίδα καὶ νὰ τὴν ἀναποδογυρίσῃ; Ποῖος ἄλλος παρὰ κἂτι μέσα της ποῦ αἰσθάνεται, ποῦ ἔχει ζωὴν καὶ συνείδησιν καὶ ἐνεργεῖ; Καὶ τί ἄλλο εἶνε τοῦτο παρὰ ψυχὴ;

Μεταφέρατε τώρα τὰ προβλήματα αὐτὰ καὶ εἰς ἓνα τελειότατον ὄργανισμὸν ὅπως εἶνε τοῦ ἀνθρώπου. Παρατηρήσατε! Εἰς τὰ ἔντερα τοῦ παράγονται ἀπὸ τὰς τροφὰς διάφορα δηλητήρια. Εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ

κέντρον ὑπάρχουν τὰ ἐπιθηλιακὰ κύτταρα, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἐνδοσμώσεως παραλαμβάνουν τὰς τροφάς. Πολὺ καλὰ. Ἐν τούτοις δὲν ἀφίνουν νὰ περάσουν τὰ δηλητήρια μαζύ. Τοῦναντίον μάλιστα ἂν ἐπίτηδες τὰ βάλωμεν εἰς τὸ αἷμα ἀπ' εὐθείας, βλέπομεν ὅτι τὰ ἐκδιώκουν ἔξω. Καὶ ὅμως χημικῶς τὰ δηλητήρια αὐτὰ διὰ τοῦ γαστρικοῦ καὶ διὰ τοῦ ἐντερικοῦ ὑγροῦ εἶνε διαλυμένα. Ὡφειλαν νὰ εἰσέλθουν. Ἐρωτῶ, ποῖος τὰ ἐμποδίζει; Οἱ φυσικοὶ νόμοι ἐκτελοῦν τῆς ἐνδοσμώσεως τὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ ποῖος νόμος κάμνει τὴν ἐκλογὴν; Ποῖος ἔδωκε τὴν συνείδησιν εἰς τὴν Βαμπερέλλα νὰ ἐκλέγῃ τὸ φῦκος ἐκεῖνο διὰ τροφήν τῆς; Λάβετε τοὺς ἀδένας τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰς θαυμασίας καὶ πολυπλόκους λειτουργίας των. Αὐτοὶ πέρνουν ἀπὸ τὸ αἷμα μερικὰς οὐσίας, τὰς διαιροῦν χημικῶς καὶ τὰς ξανασυνθέτουν ὡς ἔξωχοι χημικοὶ καὶ κατόπιν ἄλλας μὲν ἐπαναφέρουν στὸ αἷμα ὡς χρησίμους καὶ ἄλλας ἀποβάλλουν ὡς βλαβερὰς. Ποῖος διατάσσει καὶ ἐπιστατεῖ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν; Οἱ φυσικοὶ νόμοι πάντοτε ἐφαρμόζονται βέβαια, ἀλλὰ δὲν ἐξηγοῦν ὅλα τὰ φαινόμενα. Σταματοῦν καὶ παραχωροῦν θέσιν εἰς κάτι ἔξω τῆς φύσεως, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξηγεῖται.

Τί εἶδαμεν εἰς τὴν ἀρσέλλα; Ἐμετακίνει τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός τῆς μὲ τὴν φυσαλίδα κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Καὶ ἀναποδογύρισε.

Διατί; ἀφοῦ ὅταν ἦτο ἀνάποδα τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος εἶχε καλῶς; Πάρετε τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ κάθε αἰσθητήριον ὄργανον. Ἡ λειτουργία των ἀκολουθεῖ τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ ὁ ὀφθαλμὸς εἶνε ἕνας σκοτεινὸς θάλαμος ποῦ ἀποτυπώνεται ἡ εἰκὼν ὄπως στὴν πλάκα τοῦ φωτογράφου. Ἄλλ' εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν ὁ ὀφθαλμὸς χωρὶς ψυχὴν θὰ ἔμενε ἀδρανῆς. Ἡ περιγραφή τῆς ἐργασίας τοῦ ὀφθαλμοῦ δὲν μᾶς ἐξηγεῖ καὶ τὴν αἰτίαν ποῦ βλέπομεν. Τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ αἷμα ποῦ κυκλοφορεῖ. Ἐφαρμόζονται οἱ νόμοι τῆς ὑδροστατικῆς ἀλλὰ δὲν ἐξηγεῖται καὶ πῶς ἡ καρδία αὐτομάτως πάλλει. Ὡσαύτως εἰς τὴν ἀναπνοὴν. Κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἀεροδυναμικῆς, τῆς ἀπορροφήσεως καὶ τῆς διαχύσεως ἀλλάσσουν τὰ ἀέρια μέσα εἰς τοὺς πνεύμονας. Ἄλλ' ἔξ ἀρχῆς καὶ ἐφάπαξ πρέπει κάποιος φυσικὸς νὰ τεθῆ εἰς κίνησιν, πῶς ἐγεννήθη αὐτός, πῶς διατηρεῖται καὶ πῶς ἐκινήθη; Τοῦτο εἶνε τὸ μεγαλύτερον μυστήριον—ἡ ἐνέργεια!

Καὶ προχωρήσατε ἀκόμη. Πάρετε ἕνα σπερματοζωάριον τοῦ ἀνδρὸς ποῦ μόλις φαίνεται μὲ μικροσκοπίον καὶ ἐξηγήσατέ με πῶς ἐξελλίσσεται εἰς ἕνα τέτοιον τέλειον ὄργανισμὸν καὶ γίνεται διάδοχος τόσων ψυχικῶν φαινομένων καὶ σωματικῶν διευθύνσεων ποῦ εἶχεν ἡ γενεά του; ποῖος μηχανικὸς νόμος εἴτε χημικὸς εἴτε φυσιολογικὸς τὰς ἐξηγοῦν;

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ψυχὴ, ἀνωτέρα δύναμις ἀπὸ τὴν ὕλην, πνεῦμα; Καὶ τί τότε ὑπάρχει; (1) νεώτερος μέγας νόμος τῆς Φυσιολογίας καὶ Ψυχολογίας λέγει. Ἕνας καὶ ὁ αὐ-

σμος ἐρεθίζει μόνον καὶ ὁ αἰσθητὸς κόσμος εἶνε ἐργασία ἐσωτερικῆ. Ὅταν λέγωμεν «τὶ ὠραῖος εἶνε ὁ κόσμος», εἶνε φράσις τυπικῆ. Πρέπει νὰ λέγωμεν «πόσον ὠραῖον βλέ-

ΧΑΙΡΕ, Η ΒΑΣΤΑΖΟΥΣΑ ΤΟΝ ΒΑΣΤΑΖΟΝΤΑ ΠΑΝΤΑ

τὸς ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον ἐρεθισμὸς πίπτων εἰς τὰ διάφορα αἰσθητήρια προκαλεῖ διαφόρους ἐντυπώσεις καὶ τὰνάπαλιν διαφορετικαὶ ἐντυπώσεις ἐπὶ τοῦ ἰδίου γεύρου προκαλοῦν τὴν ἰδίαν αἴσθησιν. Ἄρα αἱ διάφοροι αἰσθήσεις μᾶς ὡς ἦχος, ὡς χρῶμα, ὡς γεῦσις πλάττονται ἀπὸ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου μέσα εἰς τὸν ἰδικὸν μας ὄργανισμὸν. Ὁ ἐξωτερικὸς κό-

πομεν τὸν κόσμον». Διότι αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος μᾶς εἶνε ἄγνωστος καὶ δὲν γνωρίζομεν ἂν ἦνε ἄσχημος ἢ ὠραῖος.

Πῶς λοιπὸν νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν ὕλην ἀφοῦ δὲν γνωρίζει τί πράγμα εἶνε ἡ ὕλη; Ἀφοῦ ὁ,τι βλέπει καὶ ὁ,τι ἀκούει καὶ ὁ,τι αἰσθάνεται εἶνε ἕνας καὶ ὁ ἴδιος ἐξωθεν ἐρεθισμὸς, τὸν ὁποῖον τὰ ἰδικὰ του αἰσθητήρια ἔρ-

γανα παριστάνουν ὡς τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα; Οἱ ὑλισταὶ ζητοῦν τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον, τὴν ψυχὴν, γὰρ ἐξηγήσουν ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον. Ἄλλ' ἀκριβῶς ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ὁ ἄγνωστος τί εἴμπορεῖ γὰρ ἐξηγήσει;

Ἐπὶ ἀρχαί λοιπὸν ψυχὴ; Ὅταν οἱ νόμοι τῆς ὕλης, τῆς ἀψύχου φύσεως δὲν μᾶς ἐξηγοῦν τὰς ἐνεργείας τῆς ζωῆς φύσεως τότε πρέπει νὰ εὐρωμεν μίαν ξεχωριστὴν αἰτίαν τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν ψυχὴν. Καὶ ἡ αἰτία αὕτη ὑπάρχει τόσον εἰς τὸν πολὺπλοκὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώ-

που ὅσον καὶ εἰς μίαν ἀόρατον ἀμοιβάδα μὲ ἓνα κύτταρον. Εἶνε ἡ ψυχὴ. Τὰ αἰνίγματα τῆς ἐνεργείας, τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς εἶνε τὰ ἴδια καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἀπὸ τὰ προβλήματα αὐτὰ τίποτε ἐκ τῶν φυσικῶν νόμων δὲν ἔλυσεν ἡ ἐπιστήμη. Περιέγραψε μόνον καὶ ἐξηγεῖ τὴν ἐνέργειαν τῆς ζωῆς φύσεως. Ἄλλὰ τὸ διατί; Οὔτε ἤρθε, οὔτε θὰ εὔρη. Αὐτὸ κεῖται ὑπεράνω τῆς ὕλης καὶ ὁ κόσμος τὸ ὠνόμασε μὲ τὴν λέξιν, ψυχὴν. Καὶ ἔτσι ἔλυσε τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς.

Κων)πολις

ΦΑΝΑΡΙΩΤΗΣ

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

«Ὅπως γένηθε υἱοὶ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς». (Ματθ. ε'. 45).

Ἐγενόμεθα υἱοὶ διὰ τῆς ἀναγεννήσεως δυνάμει τῆς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστεως. Ἄλλὰ καλούμεθα νὰ κάμωμεν τὴν κλησιν καὶ τὴν ἐκλογὴν μᾶς βεβαίαν, ἐπιδοκιμάζοντες καὶ δικαιολογοῦντες τὸ δίκαιον τοῦ ἱεροῦ τούτου ὀνόματος. Καί τοῦτο δυνάμεθα νὰ πράξωμεν μόνον δεικνύοντες ἔργω τε καὶ λόγῳ ὅτι ζωὴ θεία καὶ ἀρχαὶ θεῖαι ἐμπνέουσιν ἡμᾶς. Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν τέκνων Του φαίνεται ἐν τῇ καθαρᾷ καὶ εὐκρινεῖ ἀγάτῃ. Λέγει τῷ ὄντι «Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός». «Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ» «Ὁ Θεὸς δέχεται τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους» «Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς μι-

σοῦντας Αὐτὸν, εὐλογεῖ τοὺς καταρωμένους Αὐτὸν, ἐπιδαψιλεύει τὰς χάριτάς Του ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ ἀδίκων, ὑπομένει μακρὸν χρόνον πιστεύει, ἐλπίζει, ὑπομένει τὰ πάντα» Ὅθεν, ἐὰν εἰθε τέκνα Του, πράττετε, ὅπως Ἐκεῖνος πράττει, λέγων «γίνεσθε οὖν τέλειοι, ὡς ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν Οὐρανοῖς τέλειός ἐστι» «Ἀκολουθεῖτέ μοι» «Ζήσατε ὡς ἐγὼ ζῶ. «Νὰ γίνητε ὡς ἐν μικρὸν παιδίον ἵνα εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». «Ἔστε ἀγνοοί, οἰκτιρμονοεῖς, νομοταγεῖς, εὐγενεῖς, ἰσχυροὶ ἐν δικαιοσύνῃ καὶ κληθήσεσθε υἱοὶ Θεοῦ» «ὑμῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν». Ἐπὶ ἕχον πολλὰ, ἅτινα ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ἡ-

δύνατο νὰ εἶπη ἀπροκαλύπτως ἐν τῇ προκειμένη ὁμιλίᾳ Του. Ὅτι ἡ εὐπειθεια εἰς τὰς διδασκαλίαις Του ἔμελλεν ἀφεύκτως ὀδηγήσῃ τοὺς μαθητάς του εἰς τὸν σταυρὸν, ὅτι ἡ δύναμις διὰ τοιαύτην ζωὴν δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ μόνον διὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Παρακλήτου, ὅτι ἡ πρόοδος τῆς Βασιλείας Του ἔμελλε νὰ εἶναι βραδεῖα καὶ δυσχερής. Τὰ πράγματα ταῦτα ἐπὶ τι διάστημα ἤσαν κεκαλυμμένα καὶ κεκρυμμένα. Ἄλλὰ τὸ κύριόν Του θέμα ἦτο νὰ διδάξῃ ὅτι Χριστιανισμὸς δέον νὰ

εἶναι ζωὴ κατὰ τὸ σχέδιον τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ. Ὡς σὺν, ὁ ἀναγινώσκων τὸς γραμμὰς ταύτας, ζῆς τὴν ζωὴν ταύτην; Οὐχὶ μόνον διὰ τοῦ πιστεῦω ἢ μόνον τῶν τελετῶν, ἢ μόνον τῆς ὁμολογίας, ἀλλὰ ζῆν τὴν ζωὴν ταύτην εἰνέ τι φυσικὸν καὶ διακρινόμενον εἴτε σῖτος εἶσαι εἴτε ζιζάνιον, τέκνον Θεοῦ ἢ ὑποκριτής. Ἐνίοτε καλούμεθα νὰ εἶμεθα ὡς ὁ ἥλιος, ὠριμάζοντες ψυχὰς διὰ τῆς γνησίας ἡμῶν ἀγάπης καὶ ἄλλοτε δροσίζοντες αὐτὰς ὡς ἡ βροχὴ ποτίζει τὴν γλῶσσαν.

ΑΓΑΠΗ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

«Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». (Ἰωάν. ιε'. 13).

Ῥῶσός τις μεγιστὰν ἐταξείδενέ ποτε ἐν καιρῷ χειμῶνος ἐφ' ἀμάξης, τὴν ὁποῖαν ἔσυρον τέσσαρες ῥομαλαῖοι ἵπποι, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ πιστοῦ καὶ ἀφωσιωμένου θεράποντός του. Ἡ χώρα, διὰ τῆς ὁποίας διήρχετο—ἀραιῶς κατοικημένη—ἦτο σχεδὸν τελείως ἐρημικὴ κατὰ τὴν ψυχρὰν ἐκείνην τοῦ ἔτους ἐποχὴν, διότι ἡ χιὼν κατεκάλυπτε τὰ πάντα ἀπὸ δύο καὶ πλεον μηνῶν, ἀγέλαι δὲ λύκων ὠθηομένων ὑπὸ τῆς πείνης, διέτρεχον τὰς ἀχανεῖς τῶν πεδιάδων ἐκτάσεις.

Ἐπλησίαζεν ἡ νύξ, ὅτε εἶχε φθά-

σει εἰς μικρὰν τινα πολίχνην, ὅπου ἐπ' ὀλίγον ἀνεπαύθη. Ἀλλὰ μετὰ τινα ὥραν ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁδοπορίαν του παρ' ὄλην τὴν ἀγριότητα τοῦ καιροῦ. Μάτην οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς φιλοξενούσης αὐτὸν πολίχνης παρεκάλουν αὐτὸν νὰ ἀναβάλλῃ διὰ τὴν αὔριον τὴν συνέχισιν τοῦ ταξειδίου του, διὰ ζωηρῶν χρωμάτων παριστῶντες αὐτῷ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον θὰ διέτρεχεν, εἰ ἤθελεν ἐκκινήσει διὰ νυκτός.

Ἦτο πολὺ μεγάλη ἡ ἀνάγκη, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐταξείδενε· καὶ ἦτο κατὰ

τὴν ἰδέαν του ἀρκούντως καλῶς ὠπλισμένος, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται ἐκ τῆς ἐπιθέσεως τῶν λύκων, ὁσονδήποτε μέγας καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν.

Καὶ ἐξεκίνησεν. Οἱ γενναῖοι καὶ θυμοειδεῖς ἵπποι του καλπάζοντες διέτρεχον τὰς χιονοσκεπεῖς ἐκτάσεις σύροντες τὴν ἄμαξάν του μετὰ ταχύτητος ἰλιγγιάδους, ὁπότε ἐκ τοῦ παραπλεύρως τῆς ὁδοῦ ἐκτεινομένου πυκνοῦ δάσους ἀκούονται φρικιαστικοὶ ὄρυγμοὶ λύκων πολλῶν.

Μετ' ὀλίγον ἀγέλη ὀλόκληρος, ὡς φοβερὰ λυσσῶντος ἐχθροῦ στρατιᾶ, προβάλλει ἐκ τοῦ δάσους, ἀνακόπτουσα τὴν ὁρμὴν τῶν ἵππων. Ὁ εὐγενὴς ταξειδιώτης δι' ἐνὸς βλέμματος ἀναμετρήσας τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχε, κατενόησε πόσον φρόνιμοι ἦσαν αἱ παρακλήσεις καὶ συστάσεις τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων τῆς πολίχνης κατοίκων καὶ πόσον θὰ ἦτο κάλλιον νὰ τοὺς ἴκουε.

Ἄλλ' ὁ κῦβος ἐρρίφθη... πᾶσα δειλία θὰ ἦτο καταστρεπτική.—Ἐστειλε νοερῶς τὸν τελευταῖόν του ἀσπασμὸν πρὸς τοὺς οἰκείους του, ἀπηύθυνεν ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς του θερμὴν ὀδησεως καὶ προσευχῆς φωνὴν εἰς τὸν Ἰψιστον καὶ ἀνέλαβεν εἰς χεῖρας τὰ βαρέα του πυροβόλα ὄπλα, διατάξας τὸν ἠνιόχον του νὰ πράξῃ τὸ αὐτό.

Αἱ πρῶται βολαὶ, εὐστόχως διευθυνθεῖσαι, ἀρκούντως ἠραιώσαν τὴν πρωτοπορείαν τοῦ ἐχθροῦ· ἀλλὰ καὶ

ἡ θεὰ καὶ ἡ ὁσμὴ τοῦ αἵματος ἐξῆψε τὰ αἰμοβόρα ἐνστικτὰ του καὶ ὁρμητικώτερος ἐπήρχετο πανταχόθεν, πρὶν ἢ προφθάσωσιν οἱ κινδυνεύοντες ὁδοιπόροι νὰ γομώσωσιν ἐκ νέου τὰ πυροβόλα των.

Εἰς τὴν δευτέραν τοῦ ἐχθροῦ ἐφοδὸν τὸ πῦρ ἀπεκρίθη ἀραιότερον καὶ μετὰ ἀποτελεσμάτων οὐχὶ τόσῳ σημαντικῶν, ἕως οὗ ἤλθε στιγμή, καθ' ἣν οὐδὲν πλέον μέσον ὑπῆρχεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, διὰ νὰ κρατήσωσιν ἐν ἀποστάσει τὴν ἀγρίαν τῶν λύκων ὁρμὴν.

Τότε ὁ πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος θεράπων ἐσκέφθη νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν ἐχθρὸν, θυσιάσων εἰς τὴν πείναν αὐτοῦ τὸν ἕνα ἐκ τῶν τεσσάρων ἵππων τῆς ἄμαξῆς· καὶ μετὰ ταχύτητος, τὴν ὁποίαν ἀπῆλθει ἡ δεινότης τῆς περιστάσεως, ἀποκόπτει τὰ σχολία τὰ συνέχοντα αὐτὸν μετὰ τῆς ἀμάξης καὶ τὸν ἐγκαταλιμπάνει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, λυπηρὸν προσφάγιον προσωρισμένον νὰ θεραπεύσῃ προσαίρως τὴν πείναν τῶν ἀγρίων ἐκείνων θηρίων καὶ νὰ ἀπασχολήσῃ αὐτὰ, καὶ ἐτράπη διὰ τῶν ἐναπομεινάντων τριῶν ἵππων εἰς κατεσπενσμένην φυγὴν.

Τὸ τέχνασμα ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ἐπιτυχόν· ἡ φοβερὰ ἀγέλη ἐπιδοθεῖσα εἰς τὸν καταβροχθισμὸν τοῦ ἐγκαταλειφθέντος ἵππου, ἀφῆκεν ἀκαταδίωκτον τὴν φεύγουσαν ἄμαξαν. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται ὁρμητικώτερα καὶ γίνεται ἀνάγκη καὶ δεύτερος ἵππος νὰ θυσιασθῇ πρὸς

ἀπασχόλησίν της... Πρόσκαιρος ἀπασχόλησις, ματαία ἐλπίς, μετ' ὀλίγον ἡ ἀγρία ὀρδὴ ἐπανέρχεται πάλιν.

Καὶ ὁ τρίτος ἵππος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προσφέρεται θῦμα εἰς τὴν βουλιμίαν τῶν θηρίων, ἀλλὰ καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἐτέρωχονται ταῦτα πῦρ πνέοντα ἐναντίον τῶν δυστυχῶν ὀδοιπόρων.

Ἡ στιγμή ἦτο ἐξόχως φοβερά. Μία τῶν στιγμῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουσι τὰς οἰκτροτέρας τῶν καταπτώσεων, ἢ ἐμπνέουσιν ἐν ταῖς ὑπερόχοις ψυχαῖς καὶ καρδίαις τὰς εὐγενεστέρας τῶν ἀφοσιώσεων καὶ τὴν ὑψίστην αὐταπάρησιν...

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐγένετο τὸ δεύτερον. Ὁ ἀφωσιωμένος θεράπων μετὰ δακρύων ὑποδεικνύει εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἱππεύσῃ τὸν ἐναπομείναντα ἕνα καὶ μόνον ἵππον, νὰ ἀφήσῃ δὲ εἰς αὐτὸν τὰ ὄπλα του καὶ νὰ σωθῇ φεύγων. Ἄλλ' ὁ γενναῖος μεγιστάν μετ' ἀποτροπιασμοῦ ἀκούει τὸ πρᾶγμα. Νὰ σκεφθῇ αὐτὸς περὶ σωτηρίας του, ἐγκαταλείπων ὀπισθὲν τοῦ ἕνα ὁμοίον του κινδυνεύοντα! Ἀδύνατον καὶ νὰ δεχθῇ κἂν νὰ τὸ ἀκούσῃ.

Ἄλλ' ἐπιμένει ὁ πιστὸς ἠνίοχος, παρακαλῶν καὶ ἐξορκίζει τὸν κύριόν του νὰ σωθῇ φεύγων.

— Ἐὰν μείνητε, τῷ λέγει, θὰ ἀποθάνωμεν ἀφεύκτως καὶ οἱ δύο· ἔὰν σωθῆτε φεύγων, ἴσως μὲν καὶ ἐμὲ προφθάσετε νὰ σώσητε, ἐπικα-

λούμενος τὴν βοήθειαν τῶν τυχόν κατοικούντων περαιοτέρω, ἐξ ἅπαντος ὅμως θὰ ἐπιζήσητε τοῦλάχιστον ὑμεῖς, διὰ νὰ φροντίσητε καὶ ὑπὲρ τῆς δυστυχοῦς οἰκογενείας μου.

Ἐπὶ τέλους ἡ σκληρὰ λογικὴ τῆς θλιβεραῦς θέσεώς των ἐπεβλήθη· ὁ διστάζων μεγιστάν ὑπεχώρησε καὶ ἱππεύσας ἔφυγεν, ἐγκαταλιπὼν τὰ ὄπλα του εἰς τὸν πιστὸν ἀκόλουθόν του.

Ἐπ' ἀρχετὸν ἤκουεν ὀπισθὲν τοὺς πυροβολισμοὺς· φθάνει τέλος εἰς μικρὸν τινα συνοικισμὸν, παραλαμβάνει ἐκεῖθεν ἀνθρώπους φέροντας ὄπλα καὶ φανούς, ἐπανέρχεται εἰς τὸν τόπον τοῦ φρικτοῦ δράματος... ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ἄμαξαν καὶ τὰ ὄπλα—τοῦ φέροντος ἔρημα—ἐπανευρίσκει!

Ἐπὶ τοῦ τόπου ἐκείνου ὁ εὐγενὴς μεγιστάν ἔστησεν ὄραϊον μνημεῖον, ἐφ' οὗ ἐπέγραψε. «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». (Ἰωάν. ιε', 13).

Ἄληθῶς, μεγάλη ἀγάπη, μεγαλειτέραν τῆς ὁποίας δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ κόσμος, ἢ παρορμῶσα εἰς θυσίαν καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς ὑπὲρ τῶν φίλων. Ἄλλ' ὁ Κύριος ἡμῶν, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, μεῖζονα καὶ ταύτης ἀγάπην ἠγάπησεν ἡμᾶς. Διότι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔδωκε λύτρον ὑπὲρ ἡμῶν, ἐχθρῶν ὄντων καὶ πολεμίων τοῦ θελήματός Του. Τίς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τῶν ἰδόντων τὰ οὐκ ἐπὶ τοῦ πιστοῦ θεράποντος λεί-

πανα ἠδύνατο νὰ μὲνη ἀδάκρυτος καὶ ἀσυγκίνητος, ἀλλὰ καὶ τίς τῶν Χριστιανῶν, τῶν πιστευόντων καὶ ὁμολογούντων, ὅτι Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν, ἵνα ζωοποιήσῃ ἡμᾶς νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτίᾳ, θὰ ἐξακολουθῇ μὲ καρδίαν ψυχρὰν καὶ ἀδιάφορον νὰ ἀντιπαρέσχηται πρὸ

τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Τίς θὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου, καὶ τίς δὲν θὰ μελετήσῃ σπουδαίως πόσῃν ἀγάπῃν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν θερμὴν δικαιοῦται νὰ ζητῇ, ὡς ἀντίδομα, μία τοιαύτη ἀγάπη;

Π. Π. Δ.

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Ἡ δυστυχία εἶναι εἰς ἕκ τῶν πολλῶν δεσμῶν, οἵτινες συνδέουσι τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους. Εἶναι ὄντως μέγα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα δυστύχημα, ὅτι ὑπάρχουσι δυστυχεῖς ἀνθρώποι ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἁμαρτία εἰς τὴν γῆν μακαρία εὐδαιμονία θὰ ἐβασίλευε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἀφ' ὅτου ὅμως ἡ ἁμαρτία ἐμόλυνε τὴν γῆν φοβερὰ κακοδαιμονία ἐπικρατεῖ ἐν αὐτῇ καὶ κατέστη αὕτη θέατρον ἀλληλοφαγώματος τῶν ἀνθρώπων διηρημένων εἰς δύο μεγάλα στρατόπεδα, τὸ τῶν εὐτυχῶν καὶ τὸ τῶν δυστυχῶν. Τὸ δεύτερον εἶναι μᾶλλον πεπικνωμένον καὶ συνδεδεμένον, ὃ δὲ δεσμὸς ὅστις συνδέει τὰ διάφορα μέλη αὐτοῦ εἶναι ἡ δυστυχία, ἣν θεωροῦσιν ὡς φοβερὸν πολέμιον καὶ συνασπίζονται πρὸς ἀμυναν κατ' αὐτῆς. Γεννᾶται ἤδη τὸ ζήτημα ποῖον εἶναι τὸ δραστικὸν φάρμακον κατὰ τῆς φοβερᾶς ταύτης νόσου, τῆς δυστυχίας, ἣτις μαστίζει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ πενία εἶναι κατὰ τι χρήσιμος ὡς γεννώσα ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀνθρώπων αἰσθήματα συμπαθείας καὶ ἀφοσιώσεως.

Ἡ δυστυχία εἶναι ἡ παραγωγὸς

αἰτία τῶν ὠραιότερων ἐπὶ τῆς γῆς αἰσθημάτων, τοῦ οἴκτου, τῆς ἀγάπης. Ἡ δυστυχία ἡ τόσον θλιβερὰ κατ' ἐαυτὴν εἶναι ὁ κρῖκος ὁ συνενώνων τοὺς ἀνθρώπους, ἐξαγαγκάζων αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ συνεργασίαν, ἀλληλοβοήθειαν καὶ ἀμοιβαίαν ἀγάπην. Πρὸς καταπολέμησιν τῆς φοβερᾶς ταύτης μᾶστιγος ἀνάγκη νὰ συνενώσωσιν ὅλας τὰς δυνάμεις τῶν οἱ ἀνθρώπων· διότι δυστυχεῖς δὲν εἶναι μόνον οἱ ἄποροι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνάπηροι, οἱ νοσοῦντες καὶ οἱ ὀπωσδήποτε πάσχοντες. Οὕτως ὥστε ἡ δυστυχία ἀναγκάζουσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς συνεργασίαν ἀδελφοποιεῖ αὐτούς, καὶ ἀναπτύσσει τὰ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων. Ἀνάγκη ὅμως ἐπίκειται ὅπως καταλλήλως διαφωτίζωνται οἱ ἀνθρώποι ἐπὶ τῶν ἀρίστων μέσων πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ὑπαρχούσης ἀθλιότητος.

Εἶναι πράγματι πρόβλημα δύσλυτον ἡ ἐλάττωσις τῶν θυμάτων αὐτῆς. Ἀλλὰ δύναται τις ἀναγινώσκων τὰς γραμμὰς ταύτας νὰ εἴπῃ· «τί δύναμαι ἐγὼ δυστυχῆς καὶ ἄθλιος ὢν νὰ πράξω ὑπὲρ τῶν ἄλλων δυστυχῶν;» Εἰς τὸν τοιοῦτον δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν ὅτι «βεβαίως μόνος σου δὲν δύνασαι νὰ πράξῃς τι, ἀλλὰ συνενοῦ-

μενος μεθ' ἑ ὅς ἐτέρου, δύο, ἑκατὸν χιλίων, ἢ καὶ περισσοτέρων δύνασι μέγα τι νὰ κατορθώσῃ. Τὰ μηδενικά αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουσιν, ἀλλ' ἄνευ αὐτῶν τὰ ἑκατομύρια δὲν γίνονται. Ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, οὗτοι αἱ τοιαῦται ἀρχαὶ ἔχουσι πλέον κατανοητῇ καλῶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, διάφοροι σύλλογοι καὶ σωματεῖα ὑφίστανται καὶ λειτουργοῦσι λίαν εὐδοκίμως ὥστε νὰ προκαλοῦσι τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἑκασταχοῦ κυβερνήσεων. Ἐνταῦθα διυσιγῶς τὸ πνεῦμα τῆς ἀπὸ κοινοῦ δράσεως εἶνε εἰσέτι σημεῖον ἀνεφικτὸν. Ἔστω ἐπὶ παραδείγματι ὁ ἄρτι διωλυθεὶς Σύλλογος τῶν Ἐμποροῦ καλλιήλων. Ὑπάλληλοι ἐνὶν ἐμπόρων, ὑπεβιλλόμενοι εἰς διαφόρους στερεῖσεις καὶ κακουχίας ὡς ἐκ τῆς πολυώρου ἡμερησίας ἐργασίας, τῆς γλίσχρου μισθοῦ, πρὸς δὲ τῆς κακαστρατηγῆσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας ὑπὸ τῶν πατρῶων αὐτῶν, οἵτινες στεροῦσι τοὺς ὑπαλήλους τῶν οὐ μόνον τῆς ἀναπαύσεως τῆς Κυριακῆς ἀλλὰ καὶ τῆς Χριστιανικῆς αὐτῶν λατρείας συνέπληξαν τὸν Σύλλογον τῶν Ἐμποροῦ καλλιήλων ὅπως βελτιώσωσι τὴν θέσιν των.

Ἐν Ἑλλάδι ὁ Σύλλογος οὗτος τόσον προήχθη ὥστε ἐπεβλήθη σχεδὸν εἰπεῖν ἐπὶ τῆς πολιτείας διὰ τὸ ζήτημα τῆς Κυριακῆς ἀργίας. Καὶ ἐνταῦθα ἡ δύνατο νὰ προαχθῇ εἰς ζηλευτὸν βαθμὸν, ἐὰν οἱ ἐμποροῦ καλλιήλοι κατενόουν τὰ ἀγαθὰ τῆς συναδελφώσεως. Δυστυχῶς ἡ γενομένη διάλυσις τοῦ Συνδέσμου αὐτοῦ λίαν εὐγλώττως ἀποδεικνύει ὅτι ἠθικῶν κεφαλαίων μεγάλη ἔλλειψις ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ἐν σχέσει πρὸς τοιοῦτου εἶδους δρασίαν. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην λίαν ἐπικαίρως ἐρχεται νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ λίαν εὐφή-

μως καὶ ἀποτελεσματικῶς λειτουργοῦν σωματεῖον τοῦ Λαϊκοῦ Κέντρου ὅτερο προῶρισται ὄντως νὰ ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις τοῦ Λαοῦ, ἐρχόμενον ἐπὶ κινῶρον εἰς τὰς πολλαπλᾶς αὐτοῦ πνευματικᾶς καὶ ἠθικᾶς ἀνάγκας. Ἐὰν τοῦτο τύχῃ τῆς ἐκθύμου ὑποστηρίξεως πάντων τῶν δυναμένων, εἰς βαρύτερον διάστημα θὰ κατατῆ προῖγματι ἄξιον τοῦ προορισμοῦ του, στεγαζόμενον ἐν ἰδίῳ μεγάρῳ καὶ δυνάμενον νὰ παρέχῃ εὐκαιρίας εἰς πολυπληθῆς λαϊκὸν ἀκροατήριον νὰ ἀκροᾶται τῶν ῥητόρων τῶν πραγματευομένων κοινωνικὰ καὶ φλεγοντα ζήτηματα εἴτε ὁμογενῶν εἴτε καὶ ξένων. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ δυστυχία δὲν ἐξαλείφεται ἀκαριαίως καὶ αἰφνῆδως, οὔτε οἱ ἀφισροῦμενοι εἰς τὴν μελέτην καὶ ἔρευναν τῶν πηγῶν τῆς ἀθλιότητος δύναται νὰ ἐλπίζωσι τελείαν τοῦ κακῆς θεραπείαν. Τὸ μόνον ὅτερο δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἀσφαλῶς εἶναι ἡ σωτηρία ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσοτέρων θυμάτων ἐκ τῶν ὀνύχων τῆς ἀθλιότητος. Εἰ καὶ τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον πραγματευόμεθα ἀνήκει εἰς σπουδαῖον τῶν Ἐπιστημῶν κλάδον τὴν Πολιτικὴν λεγομένην Οἰκονομίαν ἐν τούτοις οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ αὔξησις τοῦ πλοῦτου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἐλάττωσις τῆς πενίης ἀφ' ἑτέρου εἶναι τὰ μόνα συντελεστικά πρὸς περιστολὴν τῆς ὑπαρχούσης ἀθλιότητος. Ἡ μελέτη δὲ τῶν μέσων πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀνωτέρω πρέπει νὰ ἀπασχολῇ πάντα ἀνθρώπον, βουλόμενον νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῶν δυστυχούντων. Ἐκτὸς τῶν ἀγαθῶν, ἅτινα ἡ δυστυχία ἐπιφέρει καὶ ἅτινα εἶναι ἡ ἐν τῇ ψυχῇ σφύπνις τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον καὶ τοῦ πόθου τοῦ ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τῶν ἄλλων, προσέτι συντελεῖ εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν ἀτόμων δι' ἐνδελε-

χοῦς καὶ ἀδιαλείπτου ἐργασίας εἰς ἣν αὕτη τὰ ὄθει. Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν ἀπαντῶνται παραδείγματα μεγάλων ἀνδρῶν, οἵτινες ὠρμηθήσαν ἐκ λίαν χαμηλοῦ ἐπιπέδου καὶ ἀνῆλθον εἰς ἀνέφικτα συνήθως σημεῖα εὐκλείας καὶ προσόδου. Ἡ μόνη δὲ αἰτία ἣτις ὤθει τὰ άτομα ταῦτα εἰς τὰ ἔμπρὸς πάντοτε, ἦτο ἡ δυστυχία. Ὑπὸ τὴν ἔποιν τούτην δὲν εἶναι μέγα δυστύχημα νὰ γεννηθῇ τις πτωχὸς, ἀλλ' εἶναι μέγα δυστύχημα νὰ θέλῃ νὰ μένῃ ἄθλιος καὶ δυστυχὴς ὡς ἐγεννήθη. Ἐὰν ὄψῃ τις ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς γεωλογικῆς καταστάσεως τῶν διαφόρων χωρῶν, θὰ παρωτηθῆσιν οἱ κατοικοῦντες ἄγωνα μέρη εἶναι ὡς

ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ μᾶλλον προηγμένοι. Ὡστε ἡ στέρησις σπουδαίαν ἐπίδρασιν καὶ σωτηριώδη ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς προαγωγῆς τῶν ἀτόμων.

Ἐκαστος ἐξετάζων ἐπισταμένως τὴν κτίστασιν του εἶναι ἀδύνατον νὰ μένῃ εὐχαριστημένος ἐξ αὐτῆς.

Ὁ τοιοῦτος πολὺ δυστυχὴς εἶναι ἔαν δὲν προθυμοποιῆται νὰ βελτιώσῃ αὐτὴν προαγόμενος βαθμηδὸν καὶ τελειοποιούμενος. Ὅτι δύναται νὰ λεχθῇ διὰ τὸ άτομον, τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ διὰ τὰς οἰκογενείας, τὰς κοινότητας, τὰ ἔθνη, τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει. Τιμώμενα δὲ καὶ θετικώτερα ἀποτελέσματα κατὰ τῆς ἀθλιότητος ἐπιτυγχίνονται διὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ συνεργασίας.

Ὁ «Ἱερὸς Πολύκαρπος» ἦδη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον λαμβάνει συγχρητήρια θερμὰ παρ' εὐσεβῶν καὶ λογίων ἐμογενῶν καὶ Σεδασιμίων καὶ σοφῶν κληρικῶν, ἅτινα, ἀποτελοῦντα τὴν ἀρίστην διὰ τὸ κοινωφελὲς αὐτοῦ ἔργον οὐσίασιν, μέλλει νὰ δημοσιεύσῃ ἐν καιρῷ τῷ θεόντι. Τὴν παρὰ πόδας λαμπρὰν καὶ πλήρη Χριστιανικοῦ πνεύματος ἐπιστολὴν ἀναγκάζεται ἀπὸ τοῦδε νὰ δημοσιεύσῃ διὰ τε τὸ ὄρατον αὐτῆς περιεχόμενον καὶ διὰ τὸν γράφοντα πολῦτιμον συνεργάτην καὶ εὐσεβῆ λόγιον, ὅστις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἠ διεύθυνσις τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκαρποῦ» ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς διὰ τὴν ἀξιολογητάτην αὐτοῦ πνευματικὴν συνεργασίαν.

Πανιερώτατε Δέσποια,

Ἡ χαρὰ μου εἶνε μεγάλη, βλέποντος τὴν εὐδόκιμον σύνταξιν τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκαρποῦ» ἐν πνεύματι ζωῆς ἀκτινοβολοῦντι εἰς τε τὰ τῶν ἄλλων, δαψιλῶς δὲ καὶ εἰς τὰ ἔργα τῆς ὑμετέρας διανοίας. Ἡ ἐντύπωσις εἶνε τὰ μάλιστα εὐάρεστος καὶ πορήγορος, ὅσον σπάνιον ὑπάρχει παρ' ἡμῖν φοιόμενον, ὅτι σύνηθες ἐν ἄλλοις ἔθνεσι, ποιμε-

ναρχῶν πειροστατούτων οὐ μόνον ἐν τοῖς ἔργοις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς διοικήσεως, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου. Σὺν δὲ τῇ καλῇ ἐντυπώσει καὶ ἡ τῶν Χριστιανῶν πνευματικὴ ὠφέλεια μεγάλη. Διὰ τοῦτο μὴ γένοιτό ποτε νὰ παύσῃ ὁ «Ἱερὸς Πολύκαρπος» δημοσιεύων ὑμέτερα ἔργα.

Συγχρίζω δὲ καὶ ἐφ' οἷς ἀνέγνων ἐν τοῖς Χρῶνικοῖς (ἀριθ. 27) καὶ ἐπὶ τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Θεοφιλεστάτου ὁμο-

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἱεροδότης Χρυσόστομος
 † Ὁ Τράλλεων Χρυσόστομος
 Π. Παπαδήμου

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΡ. ΑΔΕΛΦΟΤ. ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Περ. Λουκάς Π. Λουκέλλης
 Γ. Ρουσσέν Στ. Κοκκαλάς
 Π. Κασάπογλους Δημ. Τσακύρης
 Α. Ἀθηνογένης Δ. Δουρουδόγλου
 Μ. Νικολαΐδης Δ. Σεμιζόπουλος

νόμου, ἐν ᾧ ζῆ Χριστός, ὡς δύναται τις ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφομένων νὰ συμπεράνη. Ὡστε δὲν ἔχει τις ἢ νὰ εὐχηθῆ νὰ ἴδῃ τὴν Σμύρνην κοιτίδα Χριστιανικῆς ἀναγεννήσεως νέαν, οἷαν ἄλλοτε ποτε, καὶ οἷαν βλέπομεν τὴν γείτονα Ἐφεσον ἐν ταῖς «Πράξεσι».

Καὶ τὸ κατ' ἐμὲ δέ, καίτοι ὑπὸ πολλῶν κωλύομαι ἐνασχολήσεων, ἔλλειψιν ἐκπληρώσεως ἱεροῦ καθήκοντος θεωρῶ, ἂν μὴ συνεισφέρω τὸ κατὰ δύναμιν, εὐχαριστῶν τῷ Σωτῆρι ὅτι γίνεται εὐπρόσδεκτος ἡ ταπεινὴ μου συνεισφορά, εἰς τὸ ἔργον τῆς Σμύρνης τὸ σωτήριον.

Ἐδεξάμην ἀμφοτέρας τῆς Ὑ. Π. τὰς ἐπιστολάς ὡς τοῦ ἐμοῦ Σωτήρος ἐντολάς, καὶ μακάριον ἐμμαντὸν θεωρῶ, ἂν ὡς στρατιώτης ἀπλοῦς στρατευθῶ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοιοῦτου ἐν Κυρίῳ Ἡγέτου, αὐτῷ

Διατελῶν εὐπεθεστάτος

Κ. Α. ΔΙΑΔΗΜΑΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀπριον Κυριακὴν 30 τρέχοντος οἱ ἱεροκήρυκες τῆς θρησκευτικῆς ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ἵ ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. κ. ἐν τῷ Ι. ναφ τοῦ Ἁγ. Τρύφωνος.

Ἵ ἱερολ. κ. Γ. Πασχάλης π. κ. ἐν τῷ Ι. ναφ ἁγ. Δημητρίου μ. μ. δὲ ἐν τῆ σχολῇ τοῦ ἁγ. Δημητρίου.

Ἵ ἐλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. κ. ἐν τῷ Ι. ναφ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου (Βουτζᾶ) μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Σχοιναδίκου).

Ἵ ἐλλόγ. κ. Ἄνδρ. Κουγιάκης μ. μ. ἐν τῇ σχολῇ τοῦ ἁγ. Νικολάου.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Ζ. Δαρηξιάδην (Ἀδριανούπολιν). Ἐλλείποντας ἀριθμούς ἐστὲλαμεν. — Γ. Σανελάριον (Ἀδριανούπολιν). Ἐλλείποντας ἀριθμούς ἐστὲλαμεν ἀπόδειξιν πληρωμῆς λίαν προσεχῶς. — Σύγκελλον Μελέτιον Γέροντα. Συνεμμορφώθημεν ἔθνηγας ἡμῶν ἐχαριστοῦμεν. — Διονύσιον Ν. Καλιάνην (Ν. Ἐφεσον). Συνεμμορφώθημεν ἔθνηγας ἡμῶν — Ἰάκωβον Ἱερομόναχον. Νεῖλον Ἱερομόναχον. Ἰλαρίωνα Μοναχόν. Εὐθύμιον Ἱερομόναχον Ἁγιον Ὄρος (Καρινάς). Ενεγράψαμεν βιβλίον συνδρομητῶν φυλλάδια ἐστὲλαμεν Ἐλλείποντας ἀριθμούς μετὰ τὴν ἀνατύπωσιν. — Κωνσταντῖνον Ἀθαν. Πασιάνωταν χωροφύλακα (Σερβία) φυλλάδια ἀποστέλλομεν Ἐλλείποντας ἀριθμούς μετὰ τὴν ἀνατύπωσιν. — Χριστόδουλον Μαυροῦδῆ (Ραιδεστόν). Συνεμμορφώθημεν ἔθνηγας ἡμῶν. — Ὁσιολογ. μοναχὸν κ. Ἀβεμβλίου (Πάρον). Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν ἐχαριστοῦμεν Ἐλλείποντα φυλλάδια μετὰ τὴν ἀνατύπωσιν. — Λεωνόρον Δουκῆν (Οἰτρα) φυλλάδιον ἐστάλη.

Ἵπεύθυνος : Π. Γ. ΛΟΥΚΕΛΛΗΣ

= Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.